XV. IZLOŽBA ULUH-a U UMJETNIČKOM PAVILJONU

# UMJETNOST BEZ IZNENAĐENJA

## ZAŠTO NEMA MNOGIH POZNATIH SLIKARA NA OVOJ IZLOŽBI ★ SMJENA GENERACIJA ★ MNOGO NOVIH IMENA

Ni na jednoj dosadašnjoj ULUH-ovoj izložbi nije upadljivija smjena generacija, kao na ovoj. Nedostaje cijeli niz nekadašnjih vodećih slikara između dva rata. Nema Gecana, Lj. Babića, Mišea, Tartaglie, pa sadašnje srednje generacije: Šohaja, Generalića, Augustinčića, Radauša, Veže, i t. d., kao ni mladih: Vanište, Stančića, Sabljića i niza drugih. Ipak, na toj XV. izložbi ULUH-a vode »klasici« Šimunović, pa Motika, koji je ovdje prisutan svojim stilom, ali ne i punim duhom, K. Hegedušić, koji izgleda da je nakon dugo vremena počeo više slikati, mnogo češće, ali ne baš sasvim dosljedno svojoj tvrdoći, koju, hoćemo to ili ne, moramo priznati bar ovdje. S druge strane, dok ta generacija nastoji bilo kako stvoriti svoj stav, pokušavajući izvesti svoju vlastitu mjenu, kao O. Gliha i Postružnik, dotle drugi, poput Mujadžića, Bulića, Zormana i drugih, ne otkrivaju gotovo ništa po čemu bi ih to vrijeme dijelilo od prije 20 godina.

Baš zato, kad gledamo danas nastupanje novih generacija, kao kiša usječen u drvo stoji njihova umjetnost, umjetnost priklještena tradicijom, i to većinom ona statična gotova bezvoljna. Jer, što ustvari donose teme tih slika? Premalo je apstraktističkih tema da bismo mogli misliti na kojekakve sinteze svih likovnih umjetnosti. Previše je pejsaža i drugih dekonija, da bismo mogli reći: »stvarni realizam nas hrani«, jer je tu našeg života premalo, pa nema što da nas potrese. K. Hegedušić postao je historijski slikar. Jer, što nam može reći, iako u suvremenom ruhu, socijalan motiv između dva rata »Sami«. A tako je to i s mladima. Zar baš uvijek moramo ustanoviti u našoj umjetnosti talent, a ne i psovku ili pjev velikog srca.

Doista, Murtić, Dulčić, Petlevski, Lipovac, Ivančić, Švertasek i drugi, idu tim putem, i možda sam samo nezadovoljan sporošću. Ali, što ako nestvarni ti slika, većinom apstraktistički, kod svih postanu zamjenom kojekakvih stoput znanih mrtvih priroda, a pritom se ne izdvoje specifičnošću svojih htjenosti, nego postanu »apstraktističke mrtve prirode«. Zato, želim umjesto Senečićeva akta vidjeti, ako on želi biti realist, stvarni život kao kod Ben Shahna, ali život od Senečića s ne samo talenat mladog čovjeka ovog ili onog.

Zato mi je kod kipara draža apstraktna forma Milene Lah od Bakića, iako je on bolji, Kožarić od Koste Angelija Radovanija, iako su podjednaki.

Premda je ta izložba bez naročitih iznenađenja, zbog niza mladih slikara i zbog nenadano previladavajućih tamnih boja, ona je zanimljiva za svakog posjetioca.

Boris ISTRANIN